

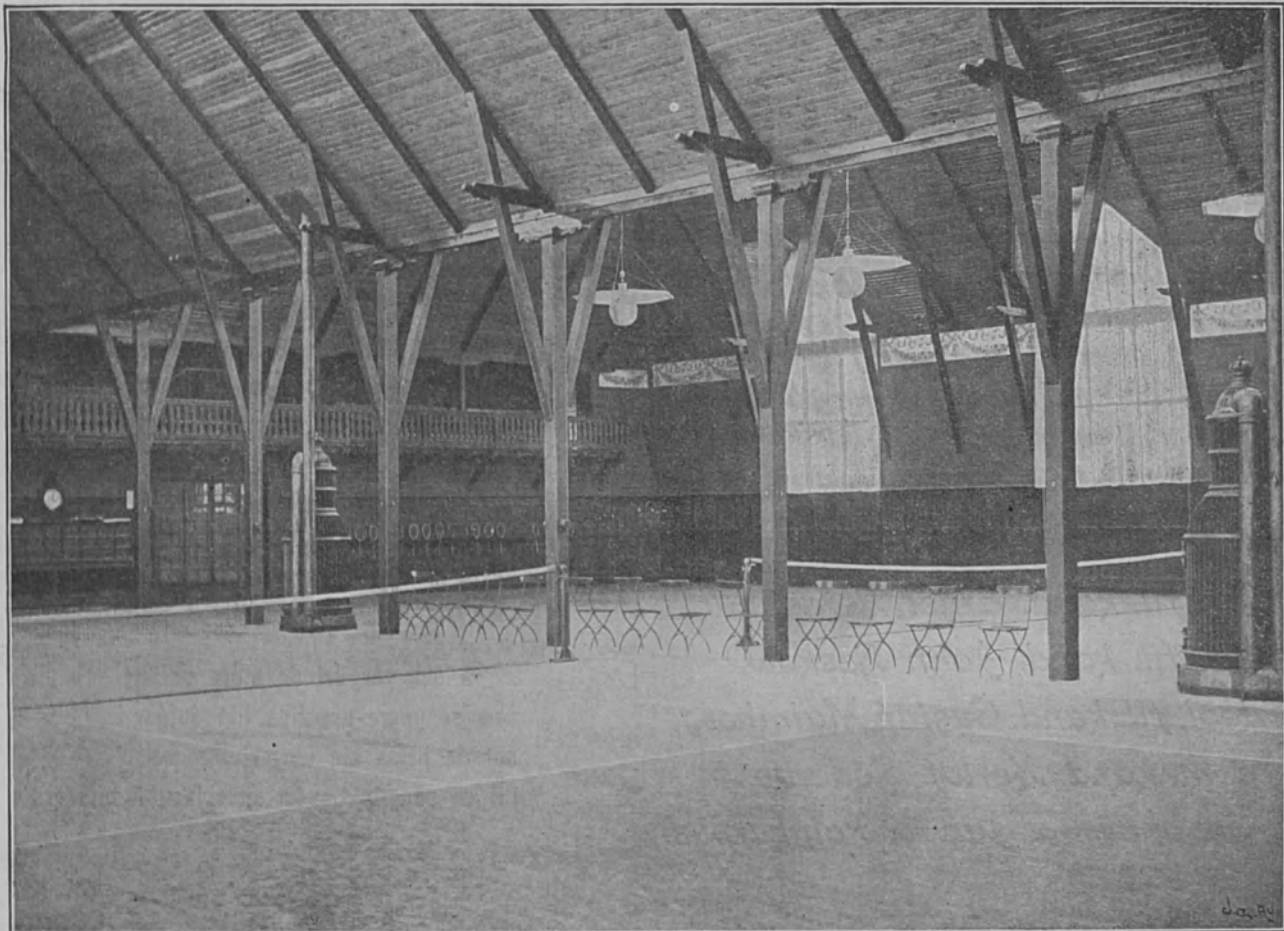
N:o 2 A
1898.

Prenumerationspris:
helt år kr. 2,00
trofjärdedels år. » 1,60
halft år. » 1,10
kvartal » 0,60
befordringsafgiften ej
inberäknad.

Utgifvare:
Gösta Settergren.
Redaktion:
E. Bergvall, E. Krantz,
E. H. Malmberg.

Annonspris:
10 öre pr □-cm.
Utgifningstid:
Den 10 och 25 i hvarje
månad.

10 Februari
Första Årgången.

LAWN-TENNIS-SALEN I STOCKHOLMS IDROTTSPARK.

Anmälan.

Vi hafva erfarit, att många anse »Sport» ej vara ett lämpligt namn för vår tidning. Då vi företogo oss, att utgifva denna tidning, ämnade vi den dock ej att blifva ett uteslutande fackorgan. Vi ville hos allmänheten väcka intresse för idrott, vi ville, att »Sport» skulle blifva ett enkelt och sundt organ för allt friskt och upplifvande friluftslif, och vi tro, att det korta men betydelsefulla ordet »Sport» lämpligast anger denna vår afsikt.

Sedan första numret utkom hafva åtskilliga viktiga ändringar företagits rörande tidningen. Dess redaktion har blifvit ändrad, och den har lyckats förskaffa sig en del nya medarbetare, och vi skola göra allt, hvad i vår förmåga står att fylla våra spalter med uppsatser och skildringar, som kunna intressera allmänheten.

Vi bedja att vördsamt få tacka de gynnare, som lämnat och lofvat att lämna bidrag till »Sport», såsom Hrr GUSTAF FRÖDING, konservator GUSTAF KOLTHOFF, docenten d:r L. A. JÄGERSKIÖLD, med. kand. EMANUEL LARSSON samt signaturen — h m. fl.

Våra medarbetare äro Herrar:

jur. fil. kand. Ernst Bergendal,
jur. fil. kand. John Beskow,
teol. fil. kand. Gustaf Malmberg,
s. m. kand. Herlof Söderbaum
samt signaturena Jac och Polykarpus.

En Rackelhane.

För "Sport" af Gustaf Fröding.

Jag har hört om en rackelhane, som blef illa med hagelskott skjutet, att det skottet blef icke hans bane, fastän en af hans vingar blef bruten,

Och att sedan den rackelhanen icke alls blef af hunden funnen, utan hängde allt kvar i granen, tills all fara för skott var försvunnen,

Och att sist föll han ned som ett knyte af nyss plöckade blodiga fjädrar och förunderligt nog blef ej byte för en räf eller annat, som vädrar.

Och rackelhanen han slog sig allt fram genom höst och vinter och höll sig ur vägen och drog sig djupt in i sin skogs labyrinter.

Hans ståtliga skoft är förslitet, han flyger ej mera, han kryper, kan i torrväder småflaxa litet, men icke, när dropprägnet dryper.

Doek när sent i en våraftons tystnad någon fågel högt upp han ser kretsas, kan den synen till ärelystnad rackelhanen hetsa.

Han gör några krax, hvilka tyckas liksom hesa af hosta och snufva, några krax, några flax, hvilka lyckas blott slå kull honom själf på en tufva.

Så ock går det de äldre poeter, som se yngre uppstiga likt dufvor när de hetsa sin vingskjutna meter till en sångflykt, som snubblar på tufvor.

Fornnordiska idrottsöfningar och kämpalekar.

För Sport af —h.

Den gamla isländska sagolitteraturen vittnar för oss, att nordmännen med stor förkärlek bedrifvit kroppsöfningar och härdande idrotter. Karaktären i dessa lekar och idrottsöfningar var allvarlig och hårdhänt täflan, men en täflan med bakgrund af ridderlighet och ömsesidighetskänsla, känsla af tillit och godt kamratskap till motståndare — så vid seger som nederlag — jämte en känsla af förakt för hvarje oredligt vunnen fördel. Våra fäders vikinga- och berserkalyne spåras för visso i det fornnordiska idrottslivet, hvilket ofta trädde fram i former, som för oss måhända förefalla mindre tilltalande och lämpliga, men för dem utgjorde ett naturligt uttryck af deras världsåskådning samt sedliga och sociala uppfattning.

Sagan berättar, hurusom de späda barnen först värmdes och piskades med björkens sega kvistar samt därefter doppades i iskallt vatten för att härdas mot värmens och köldens vexlingar. Gossarne slogos alltid så, att blodet rann, och skam blef för visso dens lott, som med tårar eller minspel förrådde den smärta, han kände. Redan vid späda år lades grunden för krigets fordringar. Ännu helt ung vändes man vid att på hufvudet bära en tung hjälm och i handen ett långt spjut. Så förvärfvade man sig redan från uppväxtåren en kraftig, värdig och krigisk hållning samt tillagnade sig stort välde öfver sina lemmar. De äldre fostrade och manade de yngre till dådlust och dödsförakt, och när de unga städse sågo, huru högt den blef skattad af alla, som öfverträffade andra i härdande idrotter, i styrka och färdighet i vapnens bruk samt i stridskonst, så blef detta en kraftig maning och sporre till oförvägen täflingskamp.

Samlingsplatsen för nordmännens idrottsöfningar och lekar var Guds fria natur, skogar, fält och berg, men framför allt lekvall och »skotbaka». Vid hvarje ting, folkmöte, samkväm eller marknad erbjöd sig tillfällen till härdande idrottstävlingar.

Både vid tingshögarne och annorstädes hade man sin bestämda lekvall, merendels en större slätt, omgifven af höjder, hvarifrån folket åskådade öfningarne och livvade deltagarne med sina bifallsrop. Stundom hade inbyggarne inom någon viss trakt sin särskilda lekvall, dit de samlades. Ofta stannade de många dagar där och uppslogo då »lekbodar» till sin bekvämlighet. Lekvallen var afsedd för öfning och täflan i brottning, kapplöpning, draga hank, handsaxa och troligen äfven armbrytning och fingerkrok. Branta berg, skogbevuxna höjder och breda åar funnos merendels i närheten af lekvallen, och dessa erbjödo då utmärkta tillfällen till öfningar i klättring, hoppning och balansering. Å skotbakan öfvade man hufvudsakligen kast med pil, slunga och spjut, hvarför man ock sade: »gånga med boga sin i skotbaka».

Mest viktiga voro öfningarne i vapnens bruk, fäktning med svärd, spjut eller yxa, hvarvid anfallen parerades med skölden. Många af sagornas omständliga kampskildringar vittna om den märkliga färdighet, man tillvann sig i att utdela och undgå hugg. Den som träffades fick ej blinka eller med sitt ansiktsuttryck gifva tillkänna någon smärta.¹

Andra kämpalekar i vapen voro bågskjutning och spjutkastning, idrotter, som med tvingande nödvändighet hörde till nordmännens ursprungliga naturlif. Så väl gossarne som flickorna lärde sig att hålla, spänna och rikta bågen samt afskjuta pilen. Det säges ofta, hurusom de snart efter uppfordran kunde träffa fågelns vinge, ben eller hufvud.

Rididrotten var en af de äldste idrotterna i nordens forntid. Ryttnarne lärde sig att i full rustning från marken springa upp på den sadlade hästen samt att under snabbaste lopp djärft kasta sig från en häst öfver på en annan utan att beröra marken. Under årets sista dagar var det sed, särskildt inom Öster- och Vestergötland, att

¹ Jämnsides med fäktkonsten lärde man sig den s. k. svärdsdansen, som bestod däri, att man under den taktmessiga rörelsen stack värjan i skidan samt sedan utdrog och lyfte den i höjden, härmande anfall och försvar.

kapplöpningar till häst anställdes på isen. Från när och fjärran kunde en sådan täflan samla de bästa och snabbaste hästarne med skickliga ryttare samman.

Bland idrotter och kampöfningar utan vapen var brottningen en af de främsta, och hvar helst i nordnorden män strömmade samman, till kungs, till tings, vid gästabud, vid bröllop förekommo täflingar i brottning. Man synes hafva haft sex sätt att brottas. Det s. k. liftaget torde hafva varit vanligast och mest ansedt. Äfven brottningar på lif och död förekommo, såsom då de kämpande sökte krossa hvarandra mot en å lekvallens midt uppförd hvass stenhäll, eller då segraren i fallet våldsamt kastade sig öfver den besegrade och kväfde honom. En brottningsform kallades umbrott, därvid den ena kastade sig baklänges och sökte med knäet i motståndarens underlif i fallet kasta denne öfver hufvudet på sig själf.

Främst i anseende bland alla lekar och idrotter stod det så ofta i sagorna omtalade bollspelet, som stundom kunde samla spelare från när och fjärran, då det gälde en täflingskamp. Högst i anseende stod bollspelet vintertiden. Då lektes »knattleiks» på de tillfrusna sjöarne. Bollen, »knattr», som var af trä eller sten slogs med bollträ, och motståndaren skulle med händerna taga emot den eller också slå den tillbaka med sitt slagträ. Lyckades han ej mota klotet, blef hans lott att löpa fatt det utefter isen bortrullande klotet.

»Draga Hank» förekom ej sällan. Redskapet utgjordes af en stor krans, flätad af rå oxhud eller björkens kvistar. I denna fattade de täflande och sökte draga hvarandra med sig. Skidlöpningen var i de nordiska länderna en allmänt af ung och gammal värderad och älskad idrott. Flera konungar och framstående män omtalas i sagorna såsom uthålliga och snabba skidlöpare. Såsom bevis på sällsynt färdighet i skidlopp nämner en isländsk saga, att stigmannen Arnljot Gelline kunde låta två kamrater åka med bakpå skidorna.

Forts.

Några ord om turistlif

För »SPORT»

af Jac.

Kamrat, vill du bli frisk och stark? Vill du bli glad till sinnes? Vill du glömma de små bekymmer, som till äfventyrs redan tynga ditt hjärta. »Ja, naturligtvis», hör jag dig svara, — ett trängtande, förväntansfullt svar, »visst vill jag bli glad, visst vill jag bli stark.» »Nå, så lyssna då till, hvad jag har att säga dig. Jag skall gifva några råd.»

När sommaren kommer . . .

»Jaså, sommarplaner», suckar du, »det är för tidigt. Ännu har ju knappast vintern kommit på allvar. Ännu har jag framför mig en ansträngande termin, fyra månaders sträfsamt arbete. Nej, dröj med dina planer till våren», — säger du — »då kan det vara tid att börja med sådant».

Men tror du då, att det är förtidigt? Tror du ej — såsom jag — att arbetet går lättare, att tiden går fortare, om du har några trefliga planer för sommaren i perspektiv? Jag är nästan säker, att du svarar: »Jo, du har kanske rätt.»

Nå, jag fortsätter då, där du afbröt mig:

När sommaren kommer med långa, soliga dagar, med löfskrud och blomsterprakt, så tag ränseln på ryggen och gå ut på slingrande stigar, ut i prunkande dungar, där sångfågeln sjunger sina melodier och ekorren hoppar från gren till gren. Gå vidare! Träng dig fram genom de risiga slånbuskarna in i furuskogen. Lyssna till granarnas susning. Andas i fulla drag den ljufva barrskogsdoften. Njut af den härliga, nordiska skogens praktfulla majestät. Är det ej vackert härinne, säg? Ser du solen, hur den silar sina strålar genom furornas knotiga grenar? Ser du den lilla skogssjön därborta, som skimrar fram mellan trädens stammar? Åh, hur den blänker! Solen speglar just nu sitt väna anlete i dess lugna yta. Skogen jublar; fåglarna sjunga; de väldiga furorna nicka helt glädt åt hvarandra och åt dig. Kan du motstå en sådan glädje? Kan du vara

sorgsen midt ibland all denna jublande fröjd? Nej, du drages med, oemotståndligt, kraftigt, och gnolande går du vidare genom den stora skogen på den slingrande stigen mellan de höga, ståtliga furorna. Och du kommer ut på ängen, som ligger där framför dig i sin grönskande prakt, och solen bränner från en molnfri himmel. Du blir så lätt om hjärtat, ditt sinne vill nästan svalla öfver. Du går vidare, vidare genom många stora skogar, öfver ofantliga ängsmarker och slutligen, — då kvällens skuggor breda sig öfver bygden, — då når du ditt mål, den lilla stugan, som skymtar där borta mellan björkarnas ljusgröna löf.

* * *

Nej, nu tycker du helt säkert, att jag börjar bli alltför poetisk, och kanske har du rätt. Det är väl därför bäst, att jag öfvergår till rena prosan. Du får väl ursäkta, om det blir litet torrt. Jo, ser du, med mitt poetiska språk här ofvan menar jag, att det ej finnes någon bättre rekreation efter den ansträngande vårterminen än en fotvandring. Den behöfver ej bli dyrbar, om man lefver förståndigt. Inga hotell, inga mattbelagda dubletter och framför allt ingen dyrbar turistkostym, sådant skall du ej bry dig om: det är lyx. Nej, ät och sof hos den gästfria bonden. Han är mycket billigare. Och kläd dig i enkla tarfliga, men dock — starka kläder. Det är mitt råd, som jag själf följt tvenne somrar, och funnit utmärkt. Skall du tillbringa natten i en stad, — hvilket du bör undvika, — så finns det öfverallt billiga och ändock trefliga »Rum för resande», där du äfven helt säkert kan få äta. Den iakttagelsen har jag åtminstone gjort. Genom att göra färden billig har du äfven större nöje af den. Du känner dig tillfredsställd med dig själf, att du kan spara, att du kan försaka något på resan (punsch, likörer, fina middagar och supéer). Icke är det väl heller hotell och mat o. dyl. du är ute för att studera; det kan du göra lika bra hemma. Nej, det är naturen du vill se: skogar, sjöar, berg och dalar; allt är vackert, allt är värdt att se — och förstå.

Och vill du veta, hvart du skall ställa din färd. Så hör då! »Till fjälls!» ropar jag, »till fjälls för att skåda ned från toppar och bergstinnar, för att njuta af de hänförande utsikterna och andas den friska bergsluften. Det är ett härligt lif.»

»Men resan dit upp blir mig för dyrbar», säger du. Nåväl, då ha vi vackra trakter på närmare håll. Vi ha Dalarne med sin Sättersdal och Siljans mångbesjungna stränder. Vi ha Södermanland med sin tjusande natur. Vi ha Värmland med sina präktiga skogar. Det är mycket att välja på, eller hur. (Har du velociped, kan du hinna med alltsammans, men äger du ej detta präktiga fortskaffningsmedel, begif dig då ut på vandring. Det är kanske nyttigare, och om du ej får se så mycket, så kan du vara nöjd ändå och se mera en annan sommar.)

Och så till sist ännu ett råd: var ej rädd för besväret; gå med nöje några mil från din marschroute, om du kan få se något vackert. Sky ej mödan, bana dig väg genom slånbuskarna, och du skall få se, att »lönen är mödan värd.»

Om skidbindslen

för »SPORT»

af John H. Eeskow.

I dessa tider, då skidsporten trots ogynnsamma väderleksförhållanden dock är idrotten »på modet», då tusentals ungdomar af båda könen längtansfullt betrakta det minsta uppstigande snömoln i förhoppning, att det väl någon gång skall bli skidföre — i dessa tider torde det icke vara olämpligt att tala några ord om de viktigaste beståndsdelarna af skidutrustningen, och jag vill här särskildt fästa mig vid bindningen, som eljest i skidöpningslitteraturen förefaller vara allt för styfmoderligt behandlad.

Låtom oss börja från början! *Äro bindningar nödvändiga?* Ofta hör man nybörjare säga: »Ja, se, inte vill jag då binda fast skidorna; det är ju detsamma som att bryta af mig benen genast,» hvarpå han sticker in fötterna i tåremmarna och ger sig af utför första bästa, ej alltför afskräckande sluttning. Nu inträffa i regeln tvenne alternativ. Antingen gå skidorna i kors, och han står på hufvudet, eller löpa de snällt parallela, och han sätter sig. Hur som helst, blir i 9 fall af 10 nästa stadium i utvecklingen, att åtminstone den ena skidan fortsätter utför på egen hand. Återstår så ett ganska löjeväckande, ehuru, idrottsligt sedt, föga uppbyggligt skådespel, då den förölyckade sportsmannen larfvar utför backen för att uppsöka sin förrymda snöfåle, som i allmänhet har en märkvärdig talang att stanna i det djupaste dike, den värsta yrsnödrifva eller det tätaste busksnår, som står att finna i närheten. Sportsmannaämnet slår af sig snön, fantiserar något otydligt, om att ena skidan måtte vara skef, eller att det kommit is på fotsteget och ger sig af uppför backen, antingen gående med en skida i vardera handen eller (kanske) åkande på skidorna. I det senare fallet se vi honom med energiska stafhugg arbeta uppför sluttningen. Då slirar ena stafven, vår hjälte faller framstupa, ena foten halkar ur tåremmen, och skidan dansar utför backen för att söka sig ett hviloställe i nästa dike, snår eller drifva. Sedan hon åter hemtats, uppförspromenaden försökts några gånger och slutligen lyckats, frestas en nedåkning — med samma resultat som första gången. Hur nyttig slik »idrott» än kan vara såsom kroppslig motion, svett- och snöbad; säkert är, att det dröjer länge, innan en sådan sportsman blir en god skidlöpare.

Nej, bind fast skidorna, och resultatet blir ett annat! Faller du i utförsbacken, kan du stiga upp och fortsätta nedåt; faller du vid uppåtgåendet, så äro därmed blott några få sekunder förlorade. Att någon på grund af fastbundna skidor brutit benen af sig, har åtminstone undertecknad aldrig hört talas om; däremot ett fall af vrickad fot vid en »dask» med lösa skidor. — Har du

skidan fast, så bjuder du till att stå i det längsta, ty du kan inte annat, hvaremot man kan få se en person med lösa skidor ibland, när han tycker, att det börjar »gå för fort», helt enkelt hoppa af skidorna och låta dem fortsätta, bäst de kunna. Frånsedt, att vederbörande, om han icke faller, riskerar att »fläka» sig af den starka farten utför och, om han faller, slår sig mycket värre, än om han stannat på skidorna, så vädjas till alla gamla idrottsmän, om de någonsin sett en mera ynkelig och löjeväckande syn än en dylik misslyckad »skidlöpare».

Därför, ännu en gång, bind fast skidorna, och du skall sedan de första obligatoriska kullerbyttorna äro öfverstökade, känna dig betydligt säkrare och mera förtrogen med dina skidor, än om du använt din åt skidlöpning anslagna tid att nesligt lämna dina vänner skidorna i sticket för att sedan få springa och leta efter dem. Således äro vi ense i denna fråga.¹

Kommer så nästa punkt: *Hvilka bindslen skola användas?* Vi ha i allmänhet tre typer att välja på: lappbindslet, militär- eller norska bindslet och den s. k. dambindningen. Af dessa skiljer sig militärbindslet från de båda andra genom den fasta, foten stödjande rottingsbågen. Frågan blir då: Hvilket är mest praktiskt? Härpå svaras: Vid löpning i stup är rottingsbindslet synnerligen förmånligt, om icke nödvändigt, i synnerhet vid höga stup (1 meter eller däröfver) eller vid ringa eller ingen underbacke. I alla andra fall äro de olämpliga. Att t. ex. ha rottingsbindslen på finska eller norrbottensskidor är en styggelse, en kombination, lika absurd och klumpig som opraktisk. Försvaret för en dylik galen sammansättning är i vanliga fall, att »det går så bra att styra med rottingsbindslet». Låtom oss nu taga detta i skärskådande. Vi stöta då på en hufvudfråga: Hur styr man skidor? Man kan få höra påståendet, att skidor styras på samma sätt som skridskor. Häremot vilja vi dock opponera oss. Endast i ett fall kan jämförelse ega rum, och det är under de ögonblick, då stupåkaren sväfvar i luften; då, men

¹ Se för öfrigt den tänkvärda uppsatsen öfver detta ämne i N. T. F. I. n:o 4.

endast då, styr han skidorna såsom skridskor d. v. s. medels vridningar af foten.¹

I alla andra fall styres skidan genom att med hälen trycka ner bakre delen och, om riktningen skall ändras, med tån lätta den främre och snabbt förflytta den åt det önskade hållet. Härigenom förklaras, hvarför löpskidans bakre del är gröfre och starkare byggd än den främre, hvarför en kvist bakom fotsteget är mycket betänklig, under det att en kvist framför detsamma icke är så farlig² och hvarför efter ett stup bör följa en underbacke, så att bakskidorna först taga mark, då de af rörelsen framåt af sig själfva få en parallel riktning, hvaremot i annat fall, d. v. s. då hela skidan på en gång tar mark, den minsta olikhet i riktning vid nedslaget ger ett »nedslående» resultat i form af en dask.³ Likaså bör häraf framgå, att man i en backe skall, så att säga, hänga på bakskidorna och att nybörjaren bör läras att både i backe och vid löpning på slättmark, isynnerhet vid skarföre, klämma ned bakskidorna, i senare fallet den *främre* skidans bak. Ombyte sker i samma ögonblick, fötterna passera hvarandra. Iakttages detta, så upphöra också klagomålen öfver att skidorna »nödvändigt vilja gå i kors».

Nu till vårt ämne. Klart är, att härvidlag rottingen icke gör någon nytta. Tvärt om skadar den, i det att den onödiga ansträngningen att med hälen lyfta rottingen för hvarje steg verkar trötande, i synnerhet på längre turer, och förorsakar efterkänningar i vristerna både en och två dagar. Det gäller som en gammal god regel vid längdlöpning, att man skall känna bindslena så litet som möjligt. Använd därför vid längdlöpning mjuka bindslen!

¹ Det andra och viktigare momentet i styrandet af skridskor, kroppens lutning åt ena eller andra sidan, kommer däremot aldrig till användning vid skidåkning. Såsom undantag kan möjligen nämnas Telemarkssvingen, där dock lutningen snarare är en verkan af den skarpa vändningen än orsak till densamma.

² Med kvist menas här *farliga* kvistar, d. v. s. genomgående kvistar med tjurträ omkring, icke små noppor efter årskvistar, som ofta föranleda vilda prutningsförsök från ekonomiska skidspekulanter till säljarens förtviflan.

³ Lägg därför stupet om möjligt uppe i backen ej vid dess fot.

Aterstår så valet mellan lapp- och dambindslen. Ett minus för de senare är, att hälremmen är fästad i tåremmen. Dessa fästen vilja gerna åka upp på foten, isas och klämma, ehuru detta kan förebyggas genom att hålla dem nere medels ett snöre genom tåremshålet eller nita fast dem vid tåremmen. Äfvenså har hälremmen en ledsam benägenhet att halka af. Detta måste hindras genom en extra bindning öfver vristen. Frånvaron af dessa olägenheter hos lappbindslet gör, att jag sätter detta högre, trots dess större besvärlighet vid påbindningen. För öfrigt gäller här som annorstädes: Pröfva och döm!

Idrottsföreningen Kamraterna i Sala hade söndagen den 30 jan. anordnat täflan i »Femkamp» (med pointsberäkning), hvilken omfattade:

Hastighetslöpning å 100 m., uthållighetslöpning å 1000 m., längdsprång, kulstötning och brottning. Pristagare blefvo: 1:sta pris, silfvermedalj, Erik Bergström för 19 points; 2:dra pris, bronsmedalj, Wilhelm Hedin för 17 points; 3:dje pris, diplom, Arvid Bergström för 15 points.

Meningen var, att en skidtäfling å 10 km. samma dag skulle gått af stapeln, men då icke ett enda snökorn kunde upptäckas, måste täflingen uppskjutas.

Täflingarne gynnades af ett härligt, värmligt väder och afhölls å Sala Skyttegilles skjutbana.

Salakretsens. XV, har till styrelse för 1898 valt: ordf. Wilh. Hedin, skattm. Thure Östman, sekr. Erik Bergström, materialf. Arvid Bergström, klubbm. Hugo Girell.

»Wille.»

Allmänna gymnastik- och idrottsfesten i Norrköping är uppskjuten. Som bekant var det ämnat att en allmän gymnastik- och idrottsfest skulle anordnas i Norrköping detta år. På sitt sammanträde den 3 febr. har Norrköpings gymnastikförening dock beslutat uppskjuta densamma. Anledningen till detta beslut är, att den fest, som var ämnad att hållas i Köpenhamn förra året, men som då uppsköts på grund af den stora idrottsfesten i Malmö 1896, kommer att gå af stapeln i sommar.

Till jägmästare i Svältornas revir har utnämnts extra jägmästaren herr E. M. Janse.

Skridskotäflingar om världsmästerskapet för 1898 togo sin början i staden Davos söndagen den 6:te febr. då täflingar höllos på 500 och 5000 m. I den förra segrade bayraren Seyler med en tid af 47½ sek. och i den senare normannen Östlund på 8 m. 52 sek.

Telefoner:

Riks- o. Allmänna.

*Skidor**Pjexor**Skidstafvar*

Carl Liljefors
Krut- och Vintersporthandel
Upsala.

De välkända Velocipederna

Mercury

och

Humber

äro oöfverträffade i elegans
och solidité.

Ständigt lager af olika modeller
till marknadens lägsta priser.

J. A. AHLQVIST

Upsala

Velocipedaffär o. Reparationsverkstad.

OBS.! Mercury-cyclarna hafva
eröfradt 32 1:sta pris på konti-
nentens kapplöpningsbanor
säsongen 1897.

Sterling

Amerikas bästa och elegantaste

velociped

säljes i Upsala hos

A. F. & J. NYMAN**8 Svartbäcksgatan 8.****Bernhard Öberg & Co**

Velocipedaffär

öppnas omkring den 15 April

14 Svartbäcksgatan 14

UPSALA

Rikt och stort lager af:

Svenska och Amerikanska
Velocipeder,

Däribland särskildt framhållas:

Crescent, Rambler, Fram och Nordstjernen.*Stort lager af tillbehör och Sportdrägar.*